U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce **S. I. B. V.,** zastoupený Mgr. Karolínou Horákovou, advokátkou na adrese AK Weil, Gotshal & Manges v. o. s., Křižovnické nám. 1, Praha 1 proti žalované **Komisi pro cenné papíry**, Washingtonova 7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí Prezídia Komise pro cenné papíry ze dne 18. 1. 2001 č. j. 31/14980/2000,

t a k t o :

I. Návrh se o d m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci se v r a c í zaplacený soudní poplatek ve výši 1000 Kč k rukám jeho právního zástupce z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 3 týdnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Praze dne 9. 4. 2001 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Prezídia Komise pro cenné papíry ze dne 18. 1. 2001 č. j. 31/14980/2000, kterým bylo pojednáno o rozkladu proti rozhodnutí Komise pro cenné papíry ze dne 11. 10. 20000 č. j. 31/13958/2000 a současně bylo rozhodnutí potvrzeno ve smyslu § 59 odst. 2 zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Rozhodnutím Komise pro cenné papíry ze dne 11. 10. 2000 shora uvedeného č. j. bylo rozhodnuto tak, že Komise pro cenné papíry, jako správní úřad pro oblast kapitálového trhu podle zák. č. 15/1998 Sb. o Komisi pro cenné papíry a o změně a doplnění dalších zákonů a orgán státního dozoru podle zákona č. 591/1992 Sb., o cenných papírech ve znění pozdějších předpisů rozhodla podle ust. § 43 odst. 1 písm. a/ správního řádu tak, že s účinností ode dne doručení tohoto rozhodnutí všem účastníkům řízení se pozastavuje obchodování s veřejně obchodovatelnými akciemi společnosti I. B., a. s. dříve I. a p. b. a. s. se sídlem P.1, S. n. 32, v zaknihované podobě, ve formě na majitele, ISIN xxx o jmenovité hodnotě 100 Kč a celkovém objemu 13382866400 Kč, a to mimo veřejné trhy. Toto rozhodnutí je označeno jako předběžné opatření s tím, že v závěru odůvodnění je uvedeno, že komise zruší v souladu s § 43 odst. 2 správního řádu toto předběžné opatření, jakmile pomine důvod, pro který bylo nařízeno, jinak pozbude účinnosti dnem, kdy rozhodnutí ve věci samé nabude právní moci. Prezídium Komise pro cenné papíry dne 18. 1. 2001 pojednalo o rozkladu podaného žalobcem tím způsobem, že jej zamítlo a rozhodnutí Komise pro cenné papíry potvrdilo. Žalobce se podanou žalobou domáhá výlučně zrušení rozhodnutí jak Prezídia Komise pro cenné papíry tak, i prvostupňového rozhodnutí Komise pro cenné papíry a žádá náhradu nákladů řízení. Žalovaný se obsáhle k podané žalobě

a jejím důvodům vyjádřil a to z hlediska věcných námitek, jež jsou v žalobě obsaženy. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta. Žalobce uváděl mj., že Komise pro cenné papíry překročila svou pravomoc, když vydala rozhodnutí o předběžném opatření ve věci, v níž jí zákon nestanoví oprávnění rozhodnout o předběžném opatření. Komise pro cenné papíry totiž nestanovila rozsah pozastavení, nýbrž interpretovala samotný pojem obchodování, a to nad rámec stanovený zákonem o cenných papírech. K tomuto argumentu se žalovaný vyjádřil tak, že Komise pro cenné papíry respektovala úzký výklad pojmu obchodování. Žalobce ovšem uvádí celou řadu dalších námitek, které směřují proti postupu a rozhodnutí žalovaného. Především, že byla vedena ve stejné věci dvě shodná řízení, poukázal přitom na skutečnost, že Komise pro cenné papíry svůj záměr zahájit nové správní řízení v téže věci uvedla v rozhodnutí z 6. 9. 2000 č. j. 31/12495/2000, že po uplynutí účinnosti opatření stanovených uvedeným rozhodnutím zahájí nové správní řízení s cílem vydat opakovaně shodné rozhodnutí podle § 91 zákona o cenných papírech a tento záměr pak naplnila rozhodnutím o předběžném opatření. Podle žalobce rozhodnutí bylo vydáno, aniž by existovaly důvody, které Komisi pro cenné papíry opravňují k jeho vydání a v dalším nesouhlasí s tvrzení žalovaného o tom, že existuje vážná obava, že situace která byla důvodem pro vydání předchozího rozhodnutí o pozastavení obchodování s předmětnou emisí č.j. 31/12495/2000 nadále trvá, že tedy po dni 25. 10. 2000 hrozba vážných hospodářských ztrát přetrvává v nezměněné intenzitě, a že těmto ztrátám stále nejde zabránit jinak. Žalobce namítl, že byl překročen rozsah pravomocí Komise pro cenné papíry při výkonu státního dozoru, když byla uložena povinnost i osobám, nad nimiž státní dozor nevykonává, zejména potenciálním kupujícím akcií IPB. Námitka také směřuje k celé řadě udávaných formálních nedostatků řízení, způsobu oznámení, respektive způsobu podpisu tohoto rozhodnutí. Žalovaný se vyjadřuje podrobně ke všem těmto námitkám, ty pak jsou zmiňovány i v rámci repliky žalobce ze dne 13. 9. 2001.

Počínaje dnem 1. 1. 2003 nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Podle jeho ust. § 132 věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům nebo Nejvyššímu soudu, převezme a dokončí Nejvyšší správní soud. Ten pak postupuje podle ust. § 130 odst. 1 s. ř. s. podle něhož řízení podle části páté, hlavy druhé o. s. ř. účinného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, v nichž nebylo rozhodnuto do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle ustanovení části třetí, hlavy druhé, dílu prvního, tohoto zákona.

Rozhodování podle jmenované části třetí, hlavy druhé, dílu prvního znamená, že soud postupuje podle té části, jíž se upravuje řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Podle ust. § 70 písm. b/ s. ř. s. ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu předběžné povahy.

Podle § 46 odst. 1 písm. d/ s. ř. s. nestanoví-li tento zákona jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.

Rozhodnutí o předběžném opatření Komise pro cenné papíry bylo vydáno podle ust. § 43 odst. 1 písm. a/ správního řádu. Podle ust. § 11 zákona o Komisi pro cenné papíry kromě případů, kdy lze uložit předběžné opatření podle obecných předpisů o správním řízení, je Komise pro cenné papíry oprávněna pro výkon státního dozoru podle tohoto zákona nebo zvláštních zákonů uložit předběžné opatření také tehdy, jestliže to je třeba k zajištění ochrany práv a právem chráněných zájmů osob, které nejsou účastníky správního řízení, nebo jestliže by byl výkon konečného rozhodnutí zmařen či vážně ohrožen.

Věc, kterou má tento soud řešit, však spadá pod kompetenční výluku, jak je uvedena v ust. § 70 s. ř. s. Rozhodnutí, jež se stalo předmětem žaloby, je nejen z hlediska formálních znaků, tedy označení rozhodnutí, nýbrž i z hlediska obsahu úkonem předběžné povahy, jež si neklade za cíl s konečnou platností rozhodnout. Z povahy rozhodnutí samého, ale rovněž z poukazu na ust. § 43 odst. 2 správního řádu, na nějž je v prvostupňovém rozhodnutí výslovně poukázáno, nelze v napadeném rozhodnutí vskutku hledat jiný úkon nežli povahy předběžné. Konečně postup žalovaného vychází z ust. § 43 správního řádu. Právo fyzické i právnické osoby na soudní ochranu je však dostatečně zajištěno tím, že z pravomoci soudu není vyňato přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, které má povahu rozhodnutí konečného. Proto není ani nutné zabývat se zvlášť otázkou postavení žalobce ve správním řízení, neboť výluka je vztažena k věci. Je-li o ní rozhodnuto v konečném rozhodnutí, lze se jejího přezkoumání domáhat osobami, jež jsou k tomu legitimovány. Napadené rozhodnutí se nepokouší předmět svého zájmu upravit definitivně, nýbrž pouze dočasně, a to z důvodů jasně vyjádřených. Jak již vyložil Ústavní soud (Pl ÚS 8/99) z pravomoci soudu nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základní práv a svobod podle Listiny. Toto ustanovení navazuje na první větu čl. 36 odst. 2 Listiny. Druhá věta tohoto ustanovení má na mysli jiná základní práva a svobody než základní právo na soudní ochranu, neboť v opačném případě by totiž vyloučení práva na soudní ochranu bylo vždy v rozporu s Listinou a dovětek první věty druhého odstavce čl. 36 Listiny by neměl smysl. Přechodná ustanovení zák. č. 150/2002 Sb. nepředstavují diskontinuitu, v jejímž důsledku by účastníci řízení měli se ocitnout v horším procesním postavení, než v době podání žaloby, stejně tak nepředstavují ani zlepšení jejich výchozí pozice v tom smyslu, že by se věci (např. rozhodnutí, úkony, nečinnost) které nebylo možno napadnout správní žalobou podle předpisů účinných k 31. 12. 2002, bez dalšího mohly stát legitimním titulem pro jednání soudu podle tohoto zákona. Respektování výhrad Ústavního soudu k části páté o. s. ř. ve znění účinném k 31. 12. 2002 je naplněno také v pokynu § 130 odst. 1 s. ř. s., který na řečený díl první hlavy II části třetí odkazuje; z aplikace samozřejmě není vyloučena ani hlava I pojednávající o obecných ustanoveních o řízení, bez níž by nemohl soud jednat. Ustanovení § 70 je lex specialis vůči ust. § 65 s. ř. s. a i ono vychází z dovolenosti dané ústavním pořádkem ČR, jak shora naznačeno. Stejný postup byl volen i za dříve platné právní úpravy (§ 248 odst. 2 písm. e/ o. s. ř.) a ani podle stávající zákonné úpravy tomu není jinak. To se týká také např. rozhodnutí, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Pro jiný výklad ani postup soudu tak není místo.

Z uvedených důvodů proto soudu nezbylo, nežli návrh který spočívá v požadavku na přezkoumání rozhodnutí o předběžném opatření jako nepřípustný podle tohoto zákona odmítnout (§ 46 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). O nákladech řízení pak bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s. Soudní poplatek se vrací v souladu s ust. § 10 odst. 3 a odst. 5 zákona o soudních poplatcích (zákon č. 255/2000 Sb. ve znění zák. č. 151/2000 Sb. článek XXVI. Jestliže zákona předpokládá vybírání poplatků za řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona podle dosavadních právních předpisů, nemůže být ani otázka vrácení soudního poplatku posuzována způsobem, v důsledku jehož by se dostal účastník řízení do nevýhodnější pozice jen proto, že věc nebyla vyřízena v té době příslušným vrchním soudem, nýbrž má být postupováno podle zák. č. 150/2002 Sb. V opačném případě by nastala nerovnost mezi těmi účastníky řízení, o jejichž žalobě při opravném prostředku stačil vrchní soud rozhodnout do dne 31. 12. 2002, tak, že by o nich buď meritorně rozhodl nebo je zastavil a těmi o jejich věci takto rozhodnout nestačil, ačkoliv jde o totožné nebo srovnatelné

případy. Soudní poplatek bude tedy vrácen ve smyslu výroku tohoto rozhodnutí ve lhůtě, jíž soud považuje za přiměřenou.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné (§ 56 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 24. 4. 2003

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu